

ՔԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ**ԱՍՏՈՒԱԾԱԾՆԻ ՊԱՏԿԵՐԸ**

Ինչո՞ւ լալագին աչքով նըխշած է
Տիրամօր պատկերը ժամումը կախած,
Ինչո՞ւ ձեռները խաչ կապած է,
Աչքերը դէպի երկինք ամբարձած:

Ինչի՞ է կարօտ, ի՞նչ է աղօթում.
Անարատ, անմեղ, սուրբ Աստուածածին,
Ասես՝ խօսքերը ջերմեռանդ սրտէն
Գընում են երկինք դէպ՝ առ սուրբ Որդին:

Նահախ չի իջնում երկնառաք ցօղը
Ցամաքած, կոշտացած մեր երկրի վըրայ,
Նահախ չի ծաղկում սեւացած հողը,—
Այս են պաղատում աչքերը նորա:

Թէ որ անմեղը չաղօթէր իսկի
Իրա մեղաւոր աղբօրը խաթրին,
Երկիր կու ճաքուէր ահեղ ձէներով,
Երկին կու խռովէր վերից մեր գլխին:

Թէ որ արդարը չիներէր իրա
Չարչարող, տանջող, զաւում դուշմանին,
Էլ ո՞վ էր մեզի փրկում ազատում,
Իսպառ կըլէինք դժոխքի որդին:

Ապա՝ լա՛ց իլիր, ծանր ա՛խ քաշէ,
Որբոց Մէր, այրեաց մըխիթարութիւն.
Թո՛ղ քու արտասունքն վազին ջրրի պէս,
Թաք որ ցամաքի երկրէս չարութիւն:

ՌԱՓԱՅԷԼ ՊԱՏԿԱՆԵԱՆ

1855